

Iz národne torbe.

(Priobčuje Janko Barlé.)

I.

Izuznarjev Jaka, spoštovan občinski sluga, bil je širokoustnež, da malo takih. Posebno tisto je znal tisto, bahati se, kako dobro on vsaki dan je. Hm, smijali so se mu ljudje in si mislili svoje, saj so znali, da njegova služba ni ravno tako mastná, da bi mogel vsaki dan kaj dobrega jesti. Nekoč se je pa sam sebe še posebno urezal. V nedeljo popóludne po kosilu je bilo, ko je prišel tjá pod vaško lipo in dejal: „Ha, danes sem pa obiral tako pišče, da vže sto vlaških let ne takega!“ — „Ali ni imelo to tvoje pišče kostij!“ — posekal ga je Žrjavov Andrej in mu pokazal na srajco, kjer mu je viselo nekaj odpadkov kisle repe. Gromovit smeh je bil Jaki najboljša nagrada za njegovo bahanje.

II.

To se zna, da tega ne veste, kako je rekla Stržinarjeva Meta Bulovčevej kozi: kuma? Čakajte, kako je vže bilo? Dà, dà, takòj vam povem. Proti večeru je bilo, ko je ušla staremu Buloveu koza iz hleva in obirala grah na Koželjevih gredah. Stržinarjeva Meta je nosila ravno onòd vrečo iz mlina: malo mračno je vže bilo, a yrhu tega sirota vže tako slabò vidi, pa je mislila, da stara Koželjka obira grah.

— Ej kuma, kaj obirate grah? — odgovorila jo je prijazno.

— Bekekeké! — oglasila se je koza na gredáh.

— Lej grdòba, kaj si ti? — odgovorila je Meta in šla nejevoljno dalje.

Máterina molitev.

IK zibelki vsela se je mati,
V njej dete spí sladkó — mirnó,
In angelj — váruh svoja krila
Razstrl nad njim je v hlad mehkó.

Nató pripógne glavo mati,
Kjer drago spava jej sreé,
Poljubi mu veselo čelo,
In milo se smehljaje dé:

„Na nebu góri, Bog dobrotni,
Ki oče si za vse skrbéč,
O čuj ponižno prošnjo môjjo,
Dodèli njemu — srečo sreé!“ —

Obmolkné . . . Tiho noé v naravi
Le móti še šepét perés;
Ko dalje molí še iskréno,
Zaziblje v sèn jo sel nebés . . .

Ko izza góre vstane jutro —
Krvávo — rdèè je solnea sój —
Pri póstelji sediš mi mati,
A mrtev v njej otròk je — tvoj! —

In móčijo jej lice sólze,
In v Bóga vdana klíèe zdaj:
„Oj, móli záme, sinek, góri,
Da kdáj za tabo pridem v raj!“ —

Posl. Vitalis.

